

Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi

Contents

Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5: Cô Yêu Anh , Yêu Anh Mãi Mãi	4

Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi

Giới thiệu

Một câu chuyện ngắn về tình yêu buồn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-cau-roi-sao-cau-lai-bo-toi>

1. Chương 1

Cậu 12 tuổi, Tôi 12 tuổi: Tôi tỏ tình với cậu, cậu từ chối tôi

Cậu 12 tuổi, Tôi 12 tuổi: Cậu được học sinh giỏi, tôi khá.Cậu khinh tôi

Cậu 13 tuổi, Tôi 13 tuổi: Tôi lại tỏ tình với cậu.Cậu lại một lần nữa làm trái tim tôi đau

Cậu 13 tuổi, Tôi 13 tuổi: giữa học kỳ 1 tôi lại một lần nữa tỏ tình với cậu.Cậu vẫn từ chối

Cậu 14 tuổi, Tôi 14 tuổi: Người bạn cũ của tôi xuất hiện.Nó bắt chuyện với cậu, cậu cười với nó-nụ cười đó chưa bao giờ dành cho tôi

Cậu 14 tuổi, Tôi 14 tuổi: giữa học kỳ 2 cậu tỏ tình với nó trước mắt tôi, cậu lại làm tôi khóc

Cậu 15 tuổi, Tôi 15 tuổi: Cậu và nó hạnh phúc, tim tôi đau, chỉ có thể từ xa ngắm cậu

Cậu 15 tuổi, Tôi 15 tuổi: Nó xô tôi ngã, tôi tức giận, xô nó lại, trở trêu thay, vừa lúc cậu đi đến. Cậu tát tôi thật đau

Cậu 16 tuổi, Tôi 16 tuổi: Cậu và nó chia tay vì một chàng trai khác. Cậu đau, tôi đau hơn cậu

Cậu 16 tuổi, Tôi 16 tuổi: Tôi ở bên cậu, an ủi cậu

Cậu 16 tuổi, Tôi 16 tuổi: Cậu bị một đám con trai đánh.Tôi đỡ thay cho cậu.Tôi bị thương

2. Chương 2

Cậu 17 tuổi, tôi 17 tuổi: Tôi tỏ tình với cậu, cậu đồng ý

Cậu 17 tuổi, tôi 17 tuổi: Cậu lần đầu dẫn tôi đi ăn kem. Tôi rất vui

Cậu 17 tuổi, tôi 17 tuổi: Tôi bị những người con gái khác đánh. Cậu không biết. Khi biết cậu rất đau lòng, tôi rất hạnh phúc

Cậu 18 tuổi, Tôi 18 tuổi: Tôi phát hiện tôi bị ung thư. Cậu không biết

Cậu 18 tuổi, Tôi 18 tuổi: Tôi cố gắng tận hưởng những ngày hạnh phúc cuối cùng

Cậu 19 tuổi, Tôi 18 tuổi: Cậu đứng trước tôi mỉm cười "Hôm nay tôi được nhận vào công ty lớn rồi đó" Rồi cậu vuốt khuôn mặt tôi

Cậu 20 tuổi, Tôi 18 tuổi: Cậu lại đến thăm tôi với những vết thương trên người "Cậu à! Hôm nay tớ bị bọn xã hội đen đánh. Cậu đau không?" "Đau chứ" tôi muốn trả lời cậu nhưng không được. Cậu đến ôm tôi. Ôm bìa mộ tôi. Cậu khóc

END.

3. Chương 3

5/5 Tôi 15 tuổi, Cậu 15 tuổi: Cậu tỏ tình, tôi bảo tôi còn phải ôn thi

3/9 Tôi 15 tuổi, Cậu 15 tuổi: Cậu tỏ tình, tôi bảo tôi với cậu chúng ta là bạn tốt

30/12 Tôi 15 tuổi, Cậu 15 tuổi: Tôi có thích anh lớp trên, cậu biết

18/5 Tôi 16 tuổi, Cậu 16 tuổi: Tôi thất tình, cậu vẫn bên cạnh

24/8 Tôi 16 tuổi, Cậu 16 tuổi: Tôi đi xe đạp bị ngã, xe hỏng, chân đau, cậu công tôi về trên con đường dài 3km, tôi ngủ quên trên lưng cậu

30/11 Tôi 16 tuổi, Cậu 16 tuổi: Cậu bị ốm, tôi đến thăm, cậu ôm tôi ngủ, cậu khóc

5/5 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu tỏ tình, tôi đồng ý

16/8 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu nghỉ học, vì bị bệnh

18/8 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu lại ôm tôi, cậu khóc

1/11 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi khóc

21/3 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi mệt mỏi vì áp lực thi cử

5/5 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi và cậu yêu nhau chưa được 1 năm

21/9 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi đang học trường cậu muốn học

18/11 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi lại bị ngã xe nhưng không ai công tôi về nữa

1/12 Tôi 18 tuổi, CẬU 17 TUỔI: Tôi nhớ cậu

29/12 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi được tỏ tình, tôi bảo tôi đã có người yêu rồi

19/2 Tôi 19 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi bắt gặp chàng trai công cô gái, tôi lại nhớ cậu, tôi khóc giữa đường rất to

30/10 Tôi 19 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu quay lại được không?

4. Chương 4

Lần ấy, cô đi ngang qua sân bóng rổ của trường, chẳng hiểu sao một trái bóng bay xuống ngay bên cạnh cô. Khoảng khắc cô cúi xuống nhặt trái bóng trả cho anh, cô biết, mình lỡ trao cho anh trái tim này rồi.

Cô thích anh từ lâu, không đơn giản vì anh đẹp trai, học giỏi, nhà giàu. Mà bởi vì sâu thẳm con người anh dù bề ngoài lạnh giá nhưng vẫn có một thứ gì đó rất ấm áp, tưởng chừng lúc gần lúc xa.

Ngày đó vô tình đi ngang qua dãy sân thượng, cô nghe anh hát, một giọng hát rất trầm, mang theo thứ gì đó như cô đơn, như buồn tẻ... Có lẽ, cô bắt đầu thích giọng hát này rồi, nhưng chỉ là một chút thôi... một chút...

Vậy mà cô không hiểu tại sao, anh luôn xem những người con gái xung quanh- bao gồm cả cô- như một thứ gì đó tầm thường. Những lá thư tình anh nhận được, chẳng mấy may anh đọc lấy một lời. Không thèm đoái hoài ai, anh vô cảm xúc với tất cả mọi thứ, khiến cô vừa ghét lại vừa thương, thật chẳng hiểu nổi!

Hôm mẹ cô mất, cô khóc rất nhiều, nhiều đến nỗi sưng vù cả mắt. Và không có ai bên cạnh, cô cực kì tuyệt vọng... Rồi một chiếc khăn giấy nhẹ rơi xuống, anh đi ngang qua mà không nói lời nào. Lúc ấy, cô tự nghĩ "sao anh đáng ghét đến vậy?"

Ngày qua ngày, cô lặng ngắm anh từ đằng xa. Khi anh ngủ bò trên bàn, cô chỉ dám đi ngang và khẽ liếc vào, khi anh đánh bóng, cô vẫn cố tình để một chiếc khăn và chai nước chỗ anh. Dù cô biết, hành động của mình là thừa thãi khi quanh anh có bao nhiêu cô gái quan tâm. Nhưng cô vẫn làm, vẫn đứng sau lưng anh lặng lẽ, lặng lẽ...

Rồi ngày anh ra trường cũng đến, cái tình cảm bé nhỏ của mình vẫn chôn sâu trong trái tim cô, lần này cô không khóc. Vẫn cái dãy sân thượng ngày đầu tiên cô nghe anh hát, cô ngồi đó, chỉ nhìn rất xa, rất xa, cô cũng chẳng biết cô đang nhìn gì nữa. Anh chẳng bao giờ cười với bất kì người con gái nào, hình dung của cô về anh chỉ là gương mặt lạnh lùng, thờ ơ. Đẹp nhất với cô có lẽ là ánh chiều tà hôm đó, cô nhặt bóng cho anh, duy nhất thôi, anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, rồi quay người đi như chưa thể có gì... Đơn giản chỉ có vậy...

Nhưng cô đâu ngờ, anh đang sau lưng cô, nhẹ bước đến, tưởng chừng như mọi ánh nắng dồn vào anh. Vẫn gương mặt đáng ghét ấy khiến cô chẳng biết nói gì... Và rồi anh hỏi rằng "sao em không như những người con gái khác, ngày tôi đi em chẳng có gì cho tôi sao?" Cô chẳng hiểu chuyện gì, anh biết sao, anh biết hết sao? Cô thoáng cười, một nụ cười chua xót... lấy hết can đảm, cô bước tới bên anh, dang đôi tay nhỏ bé ôm anh. Lưng anh rộng hơn cô vẫn tưởng, anh cao hơn cô vẫn nghĩ. Thật nhỏ bé làm sao... Cô muốn cứ ôm mãi như vậy nhưng không thể...

Rồi cô nhẹ buông tay, nhưng anh ghì chặt lại, anh nói cô rất ngốc, ngốc đến nỗi anh mỗi ngày đều chú ý cô. Cô đâu biết khi cô lướt qua, anh vẫn ngoái đầu nhìn lại, chai nước cô đặt cho anh, dùng một ai có thể giành lấy.. Hãy cho anh ôm cô một lần và mãi mãi. Nước mắt cô khẽ rơi, không, cô lại khóc nữa rồi, không thể. Cô đẩy anh ra và lùi về phía sau. Anh ngỡ ngàng, cô nói rằng đó là món quà cô cho anh, có lẽ chẳng xa hoa lộng lẫy như cô gái khác tặng anh, chỉ đơn giản là cái ôm nhẹ thoáng. Anh mỉm cười bảo rằng thế là đủ, liệu cô có cho anh cơ hội hay không?

Mọi thứ như ngưng lại, khoảnh khắc ấy lẽ cô cứ thế buông rơi, không phải vì cô hạnh phúc, mà là đau, trái tim cô rất đau, tựa hồ như có thứ gì đang bóp lấy trái tim cô... Cô gắng sức quay lưng đi, buông ra câu "xin lỗi"...

Những ngày sau đó cô biến mất, như chưa từng xuất hiện... Anh đi tìm cô, khắp mọi nơi, anh tự mắng sao cô đi mà không nói gì...

3 tháng sau... ngày ấy mưa rất to, một người con trai đứng dưới chiếc ô, vẫn cô đơn đến nhường nào, nhẹ nhàng nhìn xuống ngôi mộ mới xây còn chưa xanh cỏ. Anh không biết từ lâu cô đã bị giày vò trong cơn đau cùng cực ấy thế nào. Cô bị di truyền từ căn bệnh mẹ cô, sống như hôm nay đã cần một nghị lực thế nào.

Ngày hôm qua anh mới tìm được căn nhà mới bố cô và em trai cô mới chuyển đến. Cả một không khí u buồn, cha cô kể mọi chuyện cho anh nghe. Trên con mắt già nua cũng ánh lên khóe đỏ. Trao cho anh bức thư cô con gái gửi lại, anh mở ra, từng dòng chữ nghiêng nghiêng rất đẹp

” Xin lỗi, rất xin lỗi anh. Khi nghe anh nói muốn bên em, thực sự em rất vui, nhưng em đau nhiều hơn là vui. Cảm ơn anh cho em thêm nghị lực để sống tiếp, nhưng chẳng gì là mãi mãi cả... Lại để anh một mình nữa rồi, rất tệ phải không, nhưng em chẳng biết làm sao... Em không nói ra tình cảm mình bởi em biết có ngày mình như hôm nay. Nhưng em vẫn không làm được, anh vẫn biết thứ tình cảm ngây dại này... Dù là đau khổ đến thế nào em vẫn chịu được nhưng cái em không chịu nổi là lại thấy anh buồn, lại thấy anh cô đơn, xin lỗi. Chỉ mong sao sau này anh gặp người tốt hơn em, đừng chôn chặt mình quá sâu anh nhé, cũng đừng buồn vì em, em chẳng sao đâu mà, thật đấy!”

Thực sự cô đi rồi sao, thật sao? Anh hận cô, hận cô vì thấp lùn trong anh nguồn sáng để rồi lại chính tay dập nó. Không thể, cô phải trở về, đừng như vậy, xin người.... Một lần nữa, bóng dáng ấy lại cô đơn trong buổi chiều tà, chỉ có điều hôm nay trời mưa rất to, và bờ vai kia như đang khẽ run và ướt nức....

----- HẾT -----

5. Chương 5: Cô Yêu Anh , Yêu Anh Mãi Mãi

Cô yêu anh, yêu đến cùng trời đất!

Yêu anh đến lúc bản thân thay đổi hết thảy chỉ vì muốn bên anh!

Từ một cô gái ngây thơ theo đuổi anh hồi đại học, cô bước vào làm kẻ thứ 3 trong cuộc tình của anh và người con gái thanh mai trúc mã.

Cô dùng thế lực nhà mình uy hiếp anh, bắt anh kết hôn cùng cô...

Cô cứ tưởng giữ được anh bên người thì dần dần anh sẽ yêu cô. Ai ngờ đâu anh ghét cô, giẫy bỏ cô. Anh ra ngoài xã giao, ra ngoài ở lại cùng người con gái thanh mai trúc mã kia...

Chỉ để mình cô, trong một ngôi nhà không có hồn khí. 5 năm, cô trở thành một người đàn bà đáng sợ: đánh ghen với thư ký của anh, phá phách trong cuộc họp của anh, gây lộn với cô gái thanh mai trúc mã kia...

Chỉ mong anh nhìn cô một chút, để ý đến cô một chút. Nhưng không, anh càng rẻ rúm cô, ghét bỏ cô, đến cả một cái nhìn cũng không có...

Cô tuyệt vọng...mù quáng...

Cho đến khi cô nhận được giấy xét nghiệm mình bị ung thư giai đoạn cuối, cô mới nhận ra rằng mình không còn thời gian nữa...

Cô ngồi viết bức thư cuối cùng cho bố mẹ và chị gái... và cho anh... Cô chịu đau đớn một mình, nhập viện rồi ra đi trong yên lặng...rời xa thế giới lạnh lẽo này.

Nếu có kiếp sau, chắc cô sẽ khác....

Chương 1

Phương An ngồi trước tờ giấy xét nghiệm ung thư ác tính, đôi mắt thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không ngờ, cô phải ra đi sớm như vậy! Phải tạm biệt trần gian lạnh lẽo này nhanh như vậy...

Bác sĩ nói cô không qua nổi 3 tháng, khối u đã lan rộng, không còn cách nào khác. Bác sĩ nói cô nên gọi về cho gia đình...

Gia đình sao?

Là người mẹ hết lòng săn sóc cô rồi phải bật khóc khi cô hết lần này đến lần khác đi đánh ghen với người ta...

Là người bố đã lên cơn đau tim khi cô nhất định bắt bố dùng thế lực uy hiếp công ty nhà anh để buộc anh cưới cô.

Là người chị năm lần bảy lượt khuyên cô đừng dại dột để cuối cùng chính chị bị cô nói ghét bỏ..

Là anh, người chồng hữu danh vô thực. Là người cô yêu nhất và ghét bỏ cô nhất...

Nghĩ lại, hóa ra 25 năm sống trên đời này cô chẳng làm được thứ gì cả.

Cô bất hiểu với cha mẹ, bất nghĩa với chị gái mình..

Cô dần dần làm kẻ thứ ba phá hoại mối tình sắc son của anh và người con gái thanh mai trúc mã. Ép anh cưới cô, làm chồng cô...

Cô chưa bao giờ để ý xem người khác suy nghĩ gì, cảm nhận gì. Cô ích kỷ chỉ nghĩ mọi thứ là của mình- kể cả anh.

Một kiếp này, cô sai rồi!

Phương An nhìn quanh căn phòng. Căn phòng ngủ chưa bao giờ có bóng dáng của chồng cô.

Chưa bao giờ có hình dáng của anh, của người đàn ông cô yêu đến điên dại...Đêm tân hôn anh cũng ra phòng khách. Thi thoảng anh cũng chỉ ở nhà ghé vài phút lấy đồ, còn chẳng thèm nhìn cô một cái. Nực cười cô đã lấy chồng 3 năm mà vẫn còn trinh trắng...

Đau xót thật!

Phương An bước vào phòng bếp. Cô nhớ một thời từng lao vào học nấu ăn. Hôm đó nấu một bàn đầy thịnh soạn chờ anh về. Cuối cùng thứ duy nhất vào miệng cô là nước mắt. Một bàn thức ăn nguội ngất, thế mà đến suốt một thời gian ngày nào cô cũng nấu. Nấu rồi ngồi đợi. Ngồi đợi rồi khóc... Căn bếp này, cũng chỉ có mình cô dùng.

Vai Phương An run lên bần bật. Cô ngồi thụp trên ghế sofa khóc nức nở. Đến giờ phút cô nhận ra mình đã sai bao nhiêu, cũng là khi cô không còn thời gian để sửa chữa nữa.

Cô chỉ còn ba tháng, ba tháng thôi!

Cô cầm lấy một quyển album trên giá sách. Cô cứ lật. Lật đến trang có hình cô học đại học, lồng ngực cô lại thất lại.

Cô gái ngày xưa, sao mà nụ cười trong sáng thế, tươi tắn như thế! Cô giờ thế nào? Hốc hác, tiều tụy...

Cô theo đuổi anh từ đại học, rồi cố chấp cho anh là của mình. Thế đấy!

Cô lau nước mắt. Vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu. Tóc cô rụng nhiều quá. Rụng đến nỗi chính cô còn phải sợ. Cô nhanh mặc quần áo, đi mua một túi quà về nhà mẹ đẻ.

Khuôn viên nhà vẫn vậy, vẫn to lớn lạ kỳ. Từ nơi đây cô trở thành một thiên kim tiểu thư, và cũng là nơi cô muốn về nhất lúc này...

Chú Lý hơi ngạc nhiên khi cô về, dì Lý thì vẫn vui vẻ như trước.

Cả nhà đều đang ở nhà, thấy Phương An thì ai cũng ngó ra một chút. Cô cười cười lên tiếng:

- Sao con lâu không về mà cả nhà lại không chào đón gì vậy?

- Còn biết đường về cái nhà này sao?- Bố cô lên tiếng.

Cô mỉm cười, bước đến, ôm lấy cổ bố:

- Bố à, con là con gái bố đó, sao bố lại nói nói nặng lời như vậy!

Cả mẹ, chị và bố cô đều ngỡ ngàng không tin được điều đang diễn ra trước mắt. Đứa con hư hỏng này, 3 năm lấy chồng rồi thành không ra gì, đến nhà còn không thèm về, trong đầu chỉ có thằng Trần Duy, sao hôm nay lại quay ngoắt như vậy?

Phương An nhận thấy ánh mắt mọi người trong nhà, không hỏi tự đau lên trong lồng ngực... Những người thân yêu của cô, cô đã đối xử với họ ra sao để giờ họ kinh ngạc với thái độ của cô như vậy...

Phương An lấy ra một túi quà, cô bày lên bàn:

- Bố mẹ, đây là nhân sâm rất tốt. An thần, dưỡng tâm nhé! Con đặt một người bạn thân mới có đó.

Rồi cô quay sang chị gái Phương Ly:

- Có cả của chị nữa nè, là mĩ phẩm Hàn Quốc đấy. Loại này rất hiếm, em đảm bảo chị dùng xong sẽ nghiện luôn, không dùng được loại khác nữa.

Cả nhà nhìn cô đến nỗi cảm có thể rớt xuống luôn. Mẹ cô háng giọng:

- Lại muốn nhờ vả cái gì? Mẹ nói trước mẹ không....

- Mẹ!- Phương An ngắt lời- Cứ nhờ vả mới được về nhà sao? Đây là nhà con mà!

Bố cô như không tin nổi đây là đứa con gái ông chăm bẵm 20 mấy năm trời. Chị gái cô lên tiếng:

- Em gái, em ổn chứ? Có chuyện gì sao?

Phương An hít một hơi sâu, nhẹ giọng:

- Con muốn đi Thụy Điển một thời gian.

- Cái gì?- Cả ba như đồng loạt hét lên.

- Cả nhà nghe con nói đã, con chỉ muốn an tĩnh một thời gian. Nghe nói khí hậu bên đó rất tốt, cuộc sống cũng không tồi. Con muốn nghỉ ngơi một lát.

Mẹ Phương An tưởng cô đang trốn tránh, nhẹ giọng:

- Đời người không phải chỉ có một người đàn ông. Tìm một người yêu thương con đi, đừng vì nó mà hành hạ bản thân nữa.

Cô mỉm cười:

- Mẹ à, con đã thông suốt rồi! Con cũng không còn trẻ con nữa. Sau chuyến đi Thụy Điển con sẽ đưa ra quyết định....

Cả nhà ai cũng nghĩ là cô đã thông suốt, đã hiểu ra. Bố cô hơi gằn giọng nhưng âm điệu đã dịu dàng hơn:

- Liệu mà quyết định đi. Cũng đã phí 5 năm tuổi xuân rồi!

Cô mỉm cười mà trong lòng đắng ngắt. 5 năm qua cô đã sống phí hoài, để giờ muốn làm lại cũng không được.

Cô ở lại ăn cơm với cả nhà. Lần đầu tiên sau 5 năm cả nhà với sum vầy vui vẻ như thế. Và....cũng là lần cuối cùng...

Đêm về, cô quần quai trên giường. Khối u hành hạ cô, đau đến chết. Nước mắt chảy ra, cũng chỉ mình cô cô đơn chịu đựng. Chỉ mình cô trên chiếc giường lớn, khóc ướt gối chăn.

Sáng hôm sau, cô dậy sớm. Như thường lệ làm cơm hộp gửi cho anh. Công ty Trần Duy, cái tên ấy cũng là tên của chồng cô: Trần Duy.

3 năm lấy nhau, ngày nào cô cũng gửi cơm cho anh. Nhưng cô biết anh không bao giờ ăn. Lần nào cũng đổ đi rồi đi ăn cơm bên ngoài.

Đã có một thời gian, cô không gửi cơm hộp. Nhưng lòng đau thắt, nhớ nhung, cô lại đến công ty đưa cơm cho anh. Bước vào phòng, cô thấy Mỹ Anh đang mặc chiếc áo khoác của anh. Phương An lao tới, tát vào mặt cô ta.

Cô đập phá văn phòng, chửi anh và cô ta là đôi mèo mả gà đồng; gian phu dâm phụ, khiến cả công ty được một dịp xôn xao.

Nghĩ lại bây giờ, Phương An thấy mình thật ngớ ngẩn. Cô- giống như nữ phụ phản diện, đàn độn nghĩ rằng có thể có được tình yêu của anh bằng giành giật và thủ đoạn, bằng đánh ghen và làm loạn... Cô nhầm thật rồi!

Trần Duy, đây có lẽ là hộp cơm cuối cùng cô gửi cho anh.

Một hộp cơm nhiều món hơn thường ngày. Anh đổ đi thì thật tiếc. Cô hi vọng anh vì màu sắc món ăn mà hi vọng anh nếm thử. Mong anh thử món cô làm một lần duy nhất và cuối cùng này thôi...

Cô thu dọn đồ đạc gọn gàng, cầm vali đi. Ai cũng nghĩ cô đi Thụy Điển. Ai biết đâu cô vào viện trị xạ và sống những ngày cuối cùng.

Tóc cô rụng ngày một nhiều, trị xạ đau đớn, dây dợ cắm đầy người.

Mỗi lần trị xạ. Đau như chết đi.

Cô không liên lạc với bất kì ai... Ngày ngày một cuốn sổ, ghi nhật kí.

” Ngày...tháng..năm....

Em nếu chết, anh có khóc không?”

” Ngày....tháng...năm...

Bố mẹ à, con trị xạ đau lắm, đau đớn muốn chết luôn...Con nhớ nhà, nhớ mọi người lắm...”

” Ngày ...tháng...năm....

Chị gái à, em rất ghen tị, anh Cường đợi chị lâu như vậy, yêu chị như vậy. Còn em, giờ này đau đớn nhớ người mình yêu. Càng nghĩ càng không có động lực sống chị à!”

” Ngày...tháng..năm...

Hôm nay mình ngồi viết thư ọi người thế nào không viết nổi một lá thư hoàn chỉnh. Cứ viết đến giữa chừng, nhìn lại đã thấy giấy ướt hết cả, phải viết lại. Càng viết càng khóc. Mình phải mạnh mẽ lên, phải cố gắng lên. ”

Hằng ngày cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nắng vẫn vàng, cỏ vẫn xanh, chim hót vẫn râm ran kì lạ. Chỉ có cô ngồi đây, không biết mình còn sống được bao lâu nữa.

” Ngày....tháng..năm...

Anh bảo em rằng em ích kỷ. Vậy giờ cho em ích kỷ nốt lần này thôi! Em đau lắm, không gắng gượng được nữa rồi! Em mệt lắm.... đến sức cầm bút cũng không nổi....”

Giây phút cuối cùng, khi bệnh viện tìm được tờ di chúc cuối cùng của cô, mới nhìn thấy địa chỉ gia đình mà cô để lại.

Toàn bộ tiền tiết kiệm, cô tặng cho hội chữ thập đỏ.

Toàn bộ tiền bảo hiểm, cô nói đưa cho chị gái Phương Ly coi như đứa em gái bất nghĩa tặng quà cho chị trước khi lên xe hoa.

Cô không để lại gì cho anh. Cô mong anh không phải giữ bất kì vật gì thuộc về cô. Để anh thanh thản mà sống tiếp...

Tháng 12, lạnh thấu buốt...

Lạnh như trái tim Trần Duy bây giờ...

Mẹ Phương Anh đã ngãt trong bệnh viện, chị của cô đến trước mặt anh khóc nức lên, tát cho anh một cái:

- Mày là cái loại đàn ông chó gì hả? Em gái tao vì mày như vậy, yêu mày như vậy. Tại sao không đối xử với nó tốt một chút....tại sao không để tâm đến nó một chút....Tại sao lại để nó ra đi một mình trong ...lạnh lẽo như vậy? Trả...trả lại em gái cho tao, trả em gái cho tao!!!!

Rồi Phương Ly ngồi thụp xuống đất, vắn nức nở:

- Trả em... gái lại..cho tao, trả cho tao!!

Bố Phương An nghe tin cô mất, lên cơn đau tim, phải nhập viện cấp cứu..

Cô cứ thế ra đi, để lại vết sẹo đau đớn trong lòng những người yêu thương cô nhất.

....

Ngày mai táng cô, là một ngày mưa, mưa rất lớn, mưa tầm tã, mưa triền miên.

Đám tang rất đông, nhà tưởng niệm chật kín..

Anh biết trong đám đông kia, có bao nhiêu người từng nói xấu cô, từng mắng nhiếc cô không hiểu chuyện. Giờ họ dùng bộ mặt thương tâm đau đớn ngụy trang đó đến đây đưa cô về nơi cuối cùng.

Do bị ung thư, nên cô được hỏa táng. Mẹ cô lại ngất, chị gái cô lại ngã gục xuống. Cha cô phải vào nhà nằm vì sức khỏe suy giảm.

Chỉ có anh đứng đó, bất động, môi giật giật, cảm thấy như mình đã chết.

Anh cứ trân trân nhìn người ta để tro cốt cô vào khu mộ, trân trân bất động đứng yên, không thở nổi.

Mưa cứ thế rơi....

Hai ngày sau, một người con gái đến tìm Trần Duy, nói rằng cô ta là cô y tá đã chăm sóc cô những ngày cuối cùng.

Cô gái cúi vào tay anh một tờ giấy:

- Cô ấy bảo sau khi cô ấy mất thì đưa anh cái này. Nhưng công việc ở bệnh viện quá nhiều nên không thể đưa cho anh sớm được. Cô ấy không cho chúng tôi cách liên lạc với người nhà, cô ấy chỉ để lại

địa chỉ này để gửi bức thư này cho anh!

Trần Duy run rẩy cầm lấy bức thư, mắt vô hồn không còn sinh lực.

Trước khi đi, cô y tá còn nói:

- Cô ấy đã rất mạnh mẽ. Dù không có người nhà bên cạnh nhưng luôn cố gắng chống chọi với bệnh tật, kể cả những ngày cuối cùng...

Anh đứng đó, từ từ lật bức thư ra...

" Anh à, khi anh đọc lá thư này, cũng là khi em không còn trên đời nữa.

Em đã ký giấy ly hôn rồi, ở gần kéo thứ 2 bên phải bàn làm việc của anh. Em thông suốt rồi anh ạ.

Em bám riết lấy anh 2 năm, làm vợ trên giấy tờ của anh 3 năm. Vậy là em cướp mất của anh những năm năm cơ đấy!

Cho em năm năm này mang theo anh nhé!

Em xin lỗi, ngay từ đầu em đã sai, càng đi càng sai, càng làm càng lầm lỗi... Em đã sai một kiếp rồi anh ạ!

Điều duy nhất em có thể chuộc lại những sai lầm đó là chúc phúc cho anh, chúc cho anh và chị Mỹ Anh hạnh phúc. Em không có quyền xin hai người tha thứ, chỉ mong hai người sống thật tốt, thật vui vẻ!

Cho em được làm vợ anh nốt hôm nay thôi!

Vĩnh biệt...

Phương An "

Anh sau ấy thần thờ đi về khu nhà của họ..

Ngôi nhà mà anh chưa từng làm chủ.

Anh bước vào nhà, mùi của đồ đạc xộc vào mũi. Anh đi vòng quanh nhà, hình như nơi nào cũng có bóng dáng của cô: phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp, ban công...

Anh ngồi thụp xuống ghế sofa, hai tay xoa lấy mặt...

Nước mắt đột nhiên từ đâu chảy ra... Lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái- người đó là cô.

Anh chưa từng nói với cô là anh không hề chưa từng thích cô. Anh chưa từng nói ngay từ cái nhìn đầu tiên tại trường đại học, anh đã yêu cô.

Anh cũng chưa từng nói với cô anh không hề yêu Mỹ Anh, cô ấy và anh chỉ là bạn.

Anh chưa từng nói với cô anh bàng hoàng thế nào khi thấy cô gái trong sáng anh yêu thích ép anh bằng thủ đoạn để lấy cô. Lấy công ty bố anh ra để làm trao đổi. Cô không biết anh đã tổn thương bao nhiêu, thất vọng thế nào, đến một chút tự trọng của đàn ông cô cũng không cho anh giữ nổi.

Anh chưa từng nói cho cô biết đêm tân hôn anh ra ngoài phòng khách ngủ, đến nửa đêm vào đắp chăn và lau nước mắt cho cô.

Anh chưa từng nói cho cô biết anh luôn cử người bảo vệ cô. Chụp ảnh của cô gửi cho anh hằng ngày. Anh chưa từng nói cho cô biết mỗi khi anh về luôn để ý xem cô thế nào, và mỗi lần anh đều biết cô đã gầy đi một chút.

Anh chưa từng nói cho cô biết khi cô mang cơm hộp đến, anh thường nói đi xã giao. Xong lại ăn rất ít, sau đó về văn phòng ăn hết cơm cô mang đến.

Anh chưa từng nói cho cô biết anh đau lòng như thế nào khi cô nước mắt giàn giụa hỏi anh: " Anh ghét em như vậy sao?". Phải, anh rất ghét cô bây giờ, anh yêu cô gái trong trẻo ngày xưa, cười tươi như nắng. Anh ghét cô gái bây giờ, không từ thủ đoạn, bất chấp cảm nhận của người khác, ích kỷ và không suy nghĩ. Cô đánh ghen không dưới chục lần, phá cuộc họp của anh, gây sự với Mỹ Anh. Anh thực sự mệt mỏi, anh không biết làm gì với cô, thế nên anh trốn tránh.

Giờ, thì cô bỏ anh đi mất.

Tim anh đau đến tựa như bị ai hung hăng dẫm đạp, đến ngón tay còn run rẩy không thể cầm nổi cốc nước.

Mỹ Anh từng bảo anh: Yêu nhau sau phải hành hạ nhau như vậy? Là vì cô yêu mù quáng hay anh đã hành xử sai lầm.

Cô nói cô đã sai một kiếp!

Còn anh đã sai một đời...

Hôm đó, anh đỗ xe dưới nhà, nhìn thấy cô xách vali lên taxi. Theo dò hỏi, anh biết cô đi Thụy Điển. Anh buồn, anh chán nản gọi điện cho thám tử không cần đi theo cô nữa, quay đầu xe trở về công ty. Anh không ngờ rằng hôm đó cô không đến sân bay, mà là tới bệnh viện.

Anh cứ tưởng anh cứ quay lại là sẽ thấy cô đứng đó đợi anh, chờ anh. Nhưng anh nhầm, cô đã đi mất rồi, đi mãi mãi...

Anh để cô cô đơn lạnh lẽo trong ngôi nhà này 3 năm...

Đến phút cuối cùng đau đớn cũng mình cô chịu đựng...

Người ta bảo: CHÚNG TA KHÔNG BIẾT CHÚNG TA CÓ NHỮNG GÌ CHO ĐẾN KHI MẤT ĐI. Anh mất cô, mới biết hóa ra cô là một phần tâm can anh.

Anh khóc, cứ thế khóc như một đứa trẻ...

Những giọt nước mắt muộn màng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-cau-roi-sao-cau-lai-bo-toi>